

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Roman Sądej

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **M. P.**

oskarżonego z art. 223 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 lutego 2014 r.

wniosku Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt III K [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

**postanowił**

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., postanowieniem z dnia 16 grudnia 2013 r., wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy M. P. – oskarżonego m.in. o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione na szkodę sędziego sądu właściwego do rozpoznania sprawy

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, jest zasadny. Przepis art. 37 k.p.k. statuując wyjątek od zasady orzekania przez sąd miejscowo właściwy ma na względzie takie sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie – chociażby mylne – o braku

warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny. Stwierdzenie ich wystąpienia pozwala wnioskować o tym, że pozostawienie takiej sprawy do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu, byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Takie okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie, jako że pokrzywdzonymi są w niej m.in. sędzia sądu miejscowo właściwego do jej rozpoznania oraz prokuratorzy miejscowej prokuratury. Ponadto, zarzucane oskarżonemu przestępstwa polegają na dokonaniu czynnej napaści na sędziego podczas pełnienia przez niego czynności służbowych (w trakcie posiedzenia) oraz znieważaniu dwojga prokuratorów i kierowania pod ich adresem gróźb karalnych. Rozstrzygnięcie tej sprawy przez sąd miejscowo właściwy (nawet na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k.) mogłoby wywołać zarówno w odczuciu stron postępowania, jak i w opinii społecznej wątpliwości co do istnienia warunków do bezstronnego jej rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

aw